

DEN JERNSVØBTE

Iskolde dråber trillede ned ad hans kinder. Den piskende regn skar dybe strimer i den sod og aske, der havde klædt hans ansigt i en gråsort farve. *Så grå som fru en bag mig*, tænkte sir Tristafer. Husridderen så tilbage på den massive stenstatue. Den stod med armene strakt ud til siden, som en sort silhuet mod den blege måne, der tittede frem imellem sortviolette tordenskyer.

Sir Tristafer stirrede grublende ud over det blæksorte vand, mens han skiftevis åbnede og knyttede hænderne. *For kun en måned siden var søen dækket af et tykt lag is*, tænkte han. Han takkede Myrkora for, at foråret var kommet tidligt i år. Efter en bitterkold vinter var milde vinde begyndt at blæse fra Valacnas stepper mod øst, og allerede nu havde varmen forandret landskabet. Isen på søen var smeltet, og små totter af spirende grønt tittede frem fra den sluddækkede skovbund.

En smerte jog gennem ryggen på sir Tristafer, og han skød brystkassen frem, forsøgte at modvirke ømheden efter turen gennem katakomberne. Med sin afdøde herres slagsværd samt en sivkurv med to små børn på ryggen, havde de smalle passager og trange åbninger været den rene tortur for den brynjeklædte husridder.

Han pustede langsomt ud, mærkede smerterne fortage sig. *Jeg er en mand i min bedste alder*, tænkte han. *Er det virkelig, hvad jeg*

formår? Han spidsede ører, da han hørte sagte skridt bag sig på de regnvåde sten.

”Tror De, den holder tæt?” Rådmand Oswalds stemme var hæs og tilbageholdt, knap nok hørbar i den stride vind, som piskede søvandet op og førte en stram lugt af fisk og rådden tang med sig.

Sir Tristafer betragtede den lille båd på søens bred. Selv om dens bund var beklædt med muslingeskaller og tang, så den sødygtig ud. *Ganske som fruene lovede os det.* Han satte hænderne i siden. ”Min tro er forbeholdt guderne,” sagde han. ”Den båd skal holde!”

Sten, blade og grus knasede under hans tunge støvler, da han trådte hen til robåden. Han greb fat og gryntede anstrengt, mens han vendte den, så den vuggende lagde sig til rette i gruset. Den skrabende lyd af træskrog mod sten fik et af børnene til at klynke i sin kurv.

”Få ham til at tie! Nu!” Sir Tristafer vendte sig mod rådmanden. ”Skarpretterens håndlangere kan være lige i nærheden!” Han så sig omkring med tilbageholdt åndedræt.

”Ja, sir, selvfølgelig!” Rådmanden gik i hast tilbage til de to sivkurve i skovkanten.

Over dem flængede et lyn den mørke himmel, og en stormheks skreg hæst i det fjerne. Bag sir Tristafer hviskede rådmanden beroligende ord til børnene, til fuglens skrig havde fortonet sig helt. Sir Tristafer trak båden ud i vandet og smed sin oppakning ned i bunden. ”Så er det nu!” Han tog imod, da rådmanden rakte ham en af de tunge kurve, før han selv kravlede op.

Husridderen skævede ned i kurven og bemærkede med tilfredshed, at de to børn sov tungt. Et øjeblik omhed fandt vej gennem en sprække i hans brynje, da han opdagede, at de i deres søvn holdt hinanden i hænderne. Synet fik ham til at tænke på

lille Tommie. Selv om Tommie stadig lå i sin moders mave – sir Tristafer var sikker på, at Gill ville føde ham en dreng – tænkte han tit på, hvordan det ville blive, når hans søn kom til verden. Det lille barns klukken. De buttede fingre, der instinktivt greb fat i hans skæg og fik ham til at smile. Tanken fik ham et øjeblik til at se fortrydeligt bagud. Så lukkede han øjnene i. *I må vente. Jeg er snart hjemme igen.*

Han tog imod sivkurven med spædbarnet og satte også den ned i båden.

I det samme skyllede mindet om hans egen faders farvel ind over ham. Det var nogle måneder siden i borggården, at baronens riddere havde gjort sig klar til at drage i krig, og Tristafer havde netop sat grimen på sin hest, da sir Tristayne var kommet til ham. ”Jeg er ked af det, min søn,” havde han sagt. ”Men jeg har brug for, at du bliver tilbage.” Da Tristafer havde gjort mine til at nægte, havde hans fader rakt en finger formanende i vejret. ”Min beslutning er taget, søn. Mens jeg er væk, er du fungerende våbenmester. Svigt ikke min tillid.”

Da hæren havde sat sig i bevægelse, havde Tristafer mærket en klump i halsen. Vimpler smællede i den kolde vind, og Rakoras Øje havde strålet på riddersnes rustninger. Men den forestående sejrs hæder og ære ville ikke blive ham forundt. ”Fader, jeg vil med jer,” havde han plæderet. ”I får brug for mig!” Hans bøn havde været til ingen nytte. I stedet havde sir Tristayne grebet fat om hans nakke en sidste gang og trykket panden mod hans. ”Hør her, Tristafer. Du skal selv være fader nu. Du skylder din søn ikke at dø på en fjern slagmark. Og du skylder din herre at vogte over hans familie, mens han er væk.”

Mindet om afskeden stak knive i sir Tristafers hjerte. Hans fader var faldet på slagmarken kun nogle dage senere, og nu

havde sir Tristafer selv efterladt sin elskede Gill og deres ufødte søn til en uvis skæbne.

Han rystede på hovedet, forsøgte at bortmane de onde tanker. Han så sig igen over skulderen, anede den orange glød på nattehimmelen og hørte den svage lyd af kampgny. Dumpe brag, hæse skrig. Han tog sin hjelm af og snusede ind. Der var røg på vinden. Han forestillede sig de enorme flammer, der lige nu måtte slikke sig op ad tårne og mure kun nogle hundrede meter væk. *Trods mine våbenbrødres forsøg på at kvæle den*, tænkte han og så op i de regnfulde skyer. I samme øjeblik lukkede de helt op for sluserne. Med en hidsig syden væltede en kaskade af vand ned over søen og skoven.

Sir Tristafer hoppede ud i det kolde søvand. Med al sin vægt begyndte han at trække båden ud. Da den lagde fra land, kravlede han op og greb årerne. ”Bed til Sirmora, at hun må holde os skjult fra snagende blikke, rådmand,” sagde han. Men Oswald ænsede ham ikke. Den sortklædte skriverkarl var sunket sammen i stævnen og stirrede tavst ud i mørket.

Øjeblikket senere forsvandt den lille søbred i regnen. Mørket omgav dem nu fuldstændigt. Kun den insisterende syden og hvæsen af regnen og en rumlen fra skyerne forvissede ham om, at han ikke allerede var på vej ned i Kymoras mørke. I samme nu flængede et takket lyn nattehimmelen og åbenbarede et par stormhekse, der red på vinden. Fuglene svævede yndefuldt blandt de kraftladede skyer, men ingen af dem havde tilsyneladende øjne for båden. Igen blev alt mørkt, og regnen piskede ubønhørligt ned, til den blev afløst af isnende hagl, der skar i huden.

”Oswald!” Sir Tristafer lagde en hånd på rådmandens skulder. ”Sørg for, at børnene ikke bliver syge!” Han gjorde et kast med hovedet hen mod ranslerne, og rådmanden fandt et par tæpper

frem, som han lagde over kurvene for at skærme de små. Sir Tristafer lukkede øjnene, koncentrerede sig om hvert eneste åretræk, og snart var kun mørket tilbage.

”Oswald, du skal vågne nu.” Sir Tristafer skubbede blidt til rådmanden. Til husridderens overraskelse havde han kunnet trække båden et stykke op på bredden, uden at rådmanden eller de sovende børn ænsede det.

”Hnnggh.” Oswald flyttede på sig i sin søvn. Han begyndte at vende sig, men fløj op, da sir Tristafer utålmodigt daskede til ham med sin jernbeklædte næve. ”Hvem ... Hvad ... Hvor er vi?” Rådmanden så sig omkring med opspilede øjne.

Sir Tristafer stillede en kurv fra sig på stenene. Han kunne høre barnet deri sutte på sin tommelfinger. ”Det havde jeg håbet, du kunne fortælle mig? Men jeg har gjort mit bedste for at nå over på den anden side.” Han så skeptisk på de mørke træer for enden af den lille strand. ”Jeg kender ikke stedet her. Var det ikke, fordi der ikke er nogen statue her, kunne vi lige så godt være tilbage, hvor vi startede.” Han tog sin kappe af, vred den værste regn ud af den.

”Det er holdt op med at regne,” konstaterede Oswald. På himlen kunne et lysskær anes mod øst.

Sir Tristafer trak på skuldrene. ”Når vi bevæger os ind under de træer dér, vil det føles som regn igen.” Han betragtede de tunge dråber, der dryppede ned fra de nøgne grene. ”Nå, jeg er sulten, Oswald. Hvad har vi at spise?”

Oswald flyttede på sig. ”Intet, sir.”

Sir Tristafer sænkede hovedet. ”Jeg gik ud fra, at du sørgede for den slags?”

Oswald kravlede ud af båden. ”Hushovmesteren tillod mig det ikke,” sagde han. ”Ud over nogle krummer til børnene og

ammemælken til den lille insisterede han på, at vi måtte købe mad på vejen. At der var brug for alle rationer, hvis de skulle holde skansen.”

Sir Tristafer fnøs: ”Holde skansen? Det er da noget, han tror!” Han rystede på hovedet. ”Den mad ender med at beværte Skarpretterens hunde i aften, det garanterer jeg. Til den tid kan hushovmesteren blot se på fra sin stage, mens de æder.” Sir Tristafer stirrede ud over søen, som kunne hans blik gennemtrænge mørket og se borgen i det fjerne. ”Jeg burde ikke være taget afsted,” sagde han. ”De havde brug for mig ... *Har* brug for mig.”

”Og hvad med børnene?” Oswald prikkede ham hårdt i brystkassen med sin pegefinger – tilsyneladende ligeglad med, at ridderen intet kunne mærke gennem sin brynje. ”Børnene har stadig brug for dig! Din frue har brug for dig! Brug for, at du overholder din ed!” Oswald rystede på hovedet. Han greb sivkurven med spædbarnet og tog den på ryggen. ”Lige meget hvad er der ingen tid at spille, sir! Din fader ville vende sig i sin grav, hvis du forsømte at gøre din pligt på grund af et manglende måltid eller to.”

Sir Tristafer stirrede et øjeblik tavst ud over vandet: ”Jeg har da ikke forladt jer endnu.”

Hans ord så ud til at prelle af på rådmanden. Oswald var allerede på vej ind i skoven: ”Fremad, sir! Måske støder vi på en kro inden længe, og så skal du få grød med honning og varm gedmælk!”

Sir Tristafer lagde et øjeblik hånden på sin tomme, larmende mave. Han betragtede oppakningen, som rådmanden havde efterladt ham. Så samlede han tingene sammen og fulgte efter Oswald og børnene ind under træernes kroner.

De havde kun gået en halv time, da træerne tyndede ud, og de opdagede en større vej forude. Fordrevet var nattens uvej, og den friske morgenvind havde skabt plads til lammeskyer og blå himmel. I trætoppene sang fuglene triller, og den skarpe sol fik isdråberne på træernes nøgne grene til at funkler som perler på en snor.

Sir Tristafer stillede kurven fra sig, endnu sov børnene trygt. *Det er godt*, tænkte han, men glædede sig mere over, at de stadig ikke var stødt på fjender på deres færd.

”Hvor er vi?” Sir Tristafer strakte sig for at lindre ømheden i sine værkende skuldre. Han betragtede den lige brostensvej, der skar sig gennem vildniset som en feltlæges sav gennem knogler.

”Jeg er ikke sikker.” Den skriftkyndige kravlede op på det forhøjede stykke vej. ”Der er ingen tvivl om, at det er Hærvejen,” sagde han. ”Men hvor præcist, ved jeg endnu ikke.” Han så sig fra side til side. ”Jeg foreslår, at vi går til venstre.”

”Til venstre?” Sir Tristafer rystede på hovedet. ”Baseret på hvad? Et gæt?”

”Lad os sige, at det er en fornemmelse,” svarede Oswald. ”Det lyder bedre.”

Husridderen gryntede, men begyndte at vandre i den retning, som rådmanden havde udstukket. Bag sig hørte han lyden af Oswalds vandrestav, som klik-klakkede mod de ældgamle, mosbegrøede sten. De havde ikke gået mange skridt, før sir Tristafers skarpe næse opfangede en duft, der fik maven til at rumle. ”Stands!” Han vejrede. Igen kom duften ham i møde. *Stegt kød!* Hans mave skreg.

Rådmanden derimod så undrende ud. ”Er der røg på vinden?”

Sir Tristafer nikkede tavst.

”Hvad gør vi?” Oswald så sig fra side til side.

Husridderen satte kurven fra sig. ”Det lugter som et madbål, og vi har ingen mad. Uden vil jeg ikke kunne gøre modstand, hvis vi kommer i problemer.” Han sendte et blik i retning af kurvene. ”Børnene holder heller ikke længe, hvis de ikke får noget rigtig mad snart. Deres tarme må skribe.”

Oswald nikkede sammenbidt. ”Jeg bryder mig ikke om det, men du har nok ret.” Han smilede skævt. ”Den forbandede hus-hovmester,” hviskede han.

Sir Tristafer skævede i retning af skoven. ”Kymora tage ham for hans snusfornuft.” Han slyngede sin herres slagsværd ned fra skulderen og greb fat i Oswalds arm. ”Du bliver her, rådmand. Sammen med børnene. Og ikke en lyd, forstår du? Vi aner ikke, hvad der venter os.” Han gav slip og ledte i sin pung efter et par mønter. Så bevægede han sig uden yderligere snak hen til skovkanten, igennem hvis grenfang han kunne ane et mindre bålsted. Han krydsede en lille bæk, og med hånden på sværdskaftet forsøgte han at liste sig frem. Men de visne blade i skovbunden knasede højlydt for hvert skridt, og hans ringbrynje klirrede. Allerede efter et par meter knækkede en tyk gren, og han indså sine begrænsninger. *Kymoras mørke!* I stedet gik han fremad med en larm, som havde alle skovens dyr besluttet sig for at marchere på netop denne strækning – og iført brynje.

Da han trådte ind i lysningen, så han bagsiden af et lille vinddække, der ragede godt en meter i vejret. Dækkenet måtte være holdt oppe med et par støttepinde på indersiden, og dets tag var flettet sammen af grene og belagt med mos. På den anden side – den del af lejren, som husridderen ikke kunne se – steg røg mod himlen. En lavmælt nynnen lød fra forsiden, og sir Tristafers mundvand begyndte at flyde, da madlugten igen ramte hans

næsebor. Uden yderligere tøven trådte han et par skridt frem. Han rømmede sig: ”Hallo, er der nogen?”

I det samme blev der stille, og en ældre mand tittede frem fra toppen af det lille dækken. ”Hvem er du?” Gamlingen havde en alt for stor pelshue på hovedet, og hans skindfrakke så heller ikke ud til at være skræddersyet. Manden sendte ham et spørgende smil, og sir Tristafer bemærkede, at han havde gulbrune tænder og røde plamager af eksem i det sporadiske gråskæg, der dækkede hage og kæbe. Han så ikke ud til at have vasket sig i dagevis.

Sir Tristafer standsede op, forsøgte ikke at virke for anmassende. *Ja, hvem er jeg egentlig?* Han overvejede sit svar et sekund og greb så ud efter det første navn, der pressede sig på. ”Mit navn er Tomas.” Han strakte hænderne frem for at vise, at han intet ondt havde i sinde. ”Men du kan kalde mig Tommie. Det kalder mine venner mig.” Han sendte en kærlig tanke til sin ufødte søn. ”Og hvem er du, om jeg må spørge?” Imens han talte, bevægede han sig langsomt nærmere. Han kantede sig en anelse rundt om vindskjulet, så han kom tættere på bålet.

Den gamle mand så ikke skræmt ud over hans tilstedeværelse. ”Jeg hedder Padrin.” Manden skævede op på den blå himmel. ”Du er velkommen til at varme dig ved mit bål.”

Da sir Tristafer rundede vindskjulet, satte den gamle mand sig ned med et hørbart suk af lettelse. Han drejede lidt på et spid, som hang over ilden. På dét sad, hvad der så ud til at være de grillede rester af en svineskank.

Sir Tristafer overvejede situationen. Enten var Padrin en almindelig jæger, der havde nedlagt et vildsvin, eller også var han fredløs og havde stjålet en gris fra en af de lokale hyrder. En af de dér grise, som hyrderne på egnen brugte til at snuse efter kostelige svampe i jorden.

Sir Tristafer gik det sidste stykke hen til bålet. Uden at lave pludselige bevægelser hængte han skeden med sit langsværd fra sit våbenbælte, før han satte sig. Han placerede sin hjelm i skødet og lagde våbnet fra sig på jorden. Langt nok væk til, at Padrin ikke burde være bekymret, men tilpas tæt på, til at han selv kunne nå det, hvis han havde grund til uro.

Han rakte hænderne frem mod bålet, imens Padrin endnu en gang drejede på kødspiddet. Sir Tristafer fik et glimt af en gråsort våbenfrakke under Padrins tunge jakke. *Samme farve som en bøddels hætte*, slog det ham. Han vendte blikket mod sin vært. ”Jeg takker dig for din gæstfrihed.”

Padrin trak på skuldrene. ”Bålet varmer jo ikke mig mindre, fordi du også sidder ved det.” Han trak en flig af det lyserøde, dampende kød fra spiddet og puttede det i munden med sine beskidte fingre. ”Det er godt,” sagde han til sig selv. ”Godt, godt.” Han bød ikke sir Tristafer af maden. Da han havde tygget af munden, tørrede han sine fedtede fingre i sin snavsede jakke, før han vendte blikket mod husridderen. ”Og hvad laver du så ude i skoven på sådan en pragtfuld morgen, Tommie?” spurgte han.

Sir Tristafer bemærkede, at Padrins blik var anderledes intenst nu. Husridderen kløede sig i nakken. ”Jeg er lejesoldat,” løj han. ”På vej til fronten.” Indtil videre lod Padrin ikke til at have opdaget hans løgn. *Eller også spiller han med på spøgen*, slog det ham.

Padrin nikkede eftertænksomt og ragede i ilden. ”På hvilken side?” spurgte han.

”Den, som vil betale mest.”

Padrin trak på skuldrene. ”Lad os se, om der overhovedet er nogen til at hyre dig, når du når frem. Det siges, at Wilhelm er fast besluttet på at afslutte krigen denne gang. At han tager alle midler i brug for at knække sine brødre.”

Sir Tristafer gned sig på næsen. Det så ikke ud til, at Padrin havde hørt om kronprinsens nylige sejr endnu. *Det er godt for min dækhistorie*, tænkte han. Han rømmede sig. ”Og hvad med dig?” Han tænkte, at det var bedst at skifte emne, før han blev fanget i at lyve. Hans fader havde altid sagt, at Tristafer var en dårlig løgner, og at han skulle være stolt af det faktum. Det var husridderen ikke lige nu. I dette øjeblik havde løgnagtighed været en nyttig færdighed. ”Er du herfra?”

Igen trak Padrin på skuldrene. ”Jeg er fra hér og dér og alle vegne.” Han smed en kæp på bålet, der faldt en anelse sammen. En let knirken og en svajen bag den gamle mand fik husridderen til at vende blikket mod den side af skjulet, som han endnu ikke havde set nærmere på. Hængt op i sin fod hang en sortbroget, langhåret gris i en lædersnor. Dens ene ben var skåret af, snuden var blodig, og der var en stor, mørk plet på den kolde jord.

”Er det din gris?” spurgte sir Tristafer.

”Det er det nu.” Den gamle mand fik røg i øjnene og tørrede dem med håndroden. ”Dens tidligere ejer ligger inde mellem bladene dér.” Padrin pegede bagud ind i skoven. ”Han mente ikke, at grisen var min. Jeg argumenterede for min sag, men han lod sig ikke overtale.” Padrin trak igen på skuldrene. ”Vi blev enige til sidst.”

Sir Tristafer skævede ind mellem træerne, hvor en hånd stak frem fra bladene. *En blodig hånd*, tænkte han. *På en blodig arm på en blodig krop*.

”Nogle folk er mere stædige, end hvad de har godt af.” Sir Tristafer vendte blikket mod griseskanken på spiddet. ”Er det muligt at få et stykke af grisen?” Da Padrin stirrede undrende på ham, tilføjede han. ”Jeg mener selvfølgelig, at jeg gerne vil købe

noget af din gris." Han trak to kobberelementer frem og holdt dem op mod solen. "Jeg forventer ingen gaver."

Padrin bed sig i læben. "Det er muligt, vi kan finde ud af noget." Gamlingen blinkede.

Sir Tristafer lagde roligt mønterne på en sten imellem dem. Da han lænede sig frem, opdagede han, at der under dækket lå tre skindposer og ikke kun én. *Hvor gemmer dine venner sig, Padrin?*

Hans vært havde tilsyneladende ikke lagt mærke til sir Tristafers vandrende blik. Han betragtede i stedet kobberet. Så trak han roligt en lang, kurvet kniv frem fra sit bælte, hvorefter han skar et par skiver af skanken og lagde dem på et tykt stykke bark foran sig.

Han så fra kniven og op på sin gæst. "Hvis du virkelig er interesseret i arbejde, kender jeg én, der måske vil hyre dig." Stadig med kniven i hånden kløede han sig i en af de røde plamager i sit skæg med en raspende lyd.

"Og hvem er så det?" Sir Tristafer frygtede, at han allerede kendte svaret.

Padrin smilede skævt. "Min kaptajn. Han er anfører for mere end tre hundrede mænd, men han kan godt bruge en mere efter i nat."

"Aha." Sir Tristafer forsøgte at lyde rolig. "Og hvad er der da sket i nat?" *Pas på med at stille for mange spørgsmål.*

Men Padrin så ikke mistænksom ud. "Skarpretteren har indtaget en borg," svarede han. "Nu fester han i dens sale, imens gamle Padrin er forvist til en vindblæst lysning, hvor han må holde udkig efter fjender. Fjender eller flygtninge," tilføjede han.

Ved Kymoras Djævle! Sir Tristafer havde brugt hele natten på at undslippe Skarpretterens rakkerhær, og nu var han af egen fri vilje vadet direkte ind i en af hans lejre.

"Skarpretteren?" Sir Tristafer forsøgte at lyde rolig. "Jeg har ikke hørt om ham i månedsvis. Jeg troede, han var forsvundet? At hans hæventørst var blevet slukket."

Padrin rystede stille på hovedet. "Blod er salt. Det storkner på læberne, skærper tørsten. Og så længe, folk betaler ham for at slukke den, skåler jeg gerne med ham."

Sir Tristafer rykkede lidt på sig. "Men er han ikke blot en simpel fredløs? Hvorfor hyrer adelsfolk ham til at slås deres kampe?"

"Fredløs?" Padrin fnøs. "I en tid, hvor brødre dræber brødre, er grænsen mellem fredløs og soldat udtværet som horisonten på en diset dag. I den ene del af landet klynger de dig op, i den anden dåner kvinderne, når du rider forbi." Padrin så op fra flammerne. "Men Skarpretteren er ligeglad med, *hvad* du er. Han kan bruge dig uanset." Han smed en kogle ind i bålet. Så til, imens ilden fik fat. "Hør her, min ven," sagde han. "Jeg er ked af det, men mit tilbud gælder ikke evigt, og jeg er bange for, at min herre ikke vil *bryde sig om et nej.*"

De sidste ord havde han sagt temmelig højt, og i det samme hørte sir Tristafer bevægelse inde fra skoven. Øjeblikket senere, og før husridderen nåede mere end at sætte sig op på knæ, trådte to mænd frem i skovbrynet. De var begge klædt i de samme gråsorte våbenfrakker som Padrin. Den ene, en skaldet, kortlemmet mand, havde trukket en stridsøkse. Den anden sigtede på sir Tristafer med en armbrøst. Han var bredskuldret og havde et gråbrunt fuldskæg formet som et økseblad. Idet sir Tristafers blik flakkede, trak Padrin endnu en kniv frem fra ryggen, en kort, men tung slagterkniv. *Sådan én, som man bruger til at hakke gennem knogler,* tænkte sir Tristafer. Stadig med fokus på armbrøsten rakte han instinktivt hænderne frem for sig, som kunne

han afværge armbrøstens bolt, der ellers fra den afstand uden problemer kunne gennembore hans rustning.

”Hvad foregår der her?” Sir Tristafer kneb øjnene sammen, forberedte sig på smerten. Men skuddet kom ikke. Ikke endnu i hvert fald.

”Jeg beklager denne lille ubehagelighed, Tomas.” Padrin havde ikke flyttet sig ud af stedet. Han lagde sine knive foran sig med en demonstrativ ro. ”Men før, du beslutter dig for, om du vil tilføje dit sværd til vores ædle sag, bliver jeg nødt til at stille dig et par spørgsmål.”

Sir Tristafer nikkede, stadig med armene strakt frem. ”Lad ikke mig holde dig tilbage.”

Padrin satte sig på en brændestub ved siden af ham. Han strakte fødderne frem mod bålet og samlede armene omkring benene. ”Først og fremmest bliver jeg nødt til at høre dig, om du har nogen som helst tilknytning til den førømtalte borg?”

”Hornborg?”

Padrin nikkede. ”Den selv samme.”

Sir Tristafer rystede på hovedet. ”Jeg kender den af navn, selvfølgelig. Jeg har hørt, at det er den største af sin slags i miles omkreds. Men derudover ved jeg intet. Jeg er på gennemrejse, som jeg forklarede dig.”

”Jeg troede, du havde brug for hyre?” Padrin så på ham med sine grå øjne.

Sir Tristafer følte, at den gamle mand så helt ind i hjertet på ham. Men han fastholdt sit blik. ”Jeg blander mig ikke i affærer, som jeg ikke forstår mig på. Ellers ville jeg hurtigt ende på den tabende side. Det ville være en dårlig forretning.”

Sir Tristafer skævede i retning af Padrins våbenfæller. Han så solens lys reflektere fra spidsen af armbrøstens bolt.

”En dårlig forretning,” gentog Padrin. Han ragede i ilden med en pind. ”Det giver mening ... Hvad der ikke giver mening er, at en simpel lejesoldat er ikklædt en ringbrynje. Selv om den kun er af jern, er den ikke billig, og du bærer tilmed et sværd af stål? Hvis vi tog dig med tilbage til Skarpretteren, ville du – hvordan skal jeg udtrykke det – stikke ud i dit fine antræk.”

Sir Tristafer tvang sit blik fra boltten. Han så i stedet vurderende på Padrin, overvejede, hvilket svar der ville tilfredsstille gamlingen. ”Jeg er tidligere ridder,” sagde han. ”Men jeg er også svag. En uheldig spillefugl, der ikke ved, hvornår han skal sige stop.” Han så ned i jorden, håbede, at han så angerfuld ud. ”Jeg har mistet mine jorder i et spil Totem. Mine jorder og mit gods, men ikke mit udstyr,” løj han. ”Jeg håber, at jeg ved at faldbyde mit sværd kan rejse penge nok til at genvinde det tabte.”

Padrin nikkede tænksomt. Han betragtede sir Tristafer med, hvad der lignede moro. ”En spillefugl? Ser man det ... Hm, hm.” Han trak vejret ind. Som havde han netop taget en vigtig beslutning. Sir Tristafer håbede, den var faldet ud til hans fordel. ”Nuvel, i så fald er du bestemt ikke den første,” sagde Padrin. ”Vidste du i øvrigt, at Skarpretteren selv har en svaghed for terninger? Måske vil du kunne vinde dig en formue lige dér, Tomas. Eller sir Tomas.” Den gamle mand smilede skævt med sine gule tænder. *Men hans øjne er hårde som sten.*

”Et sidste spørgsmål, sir. Og så skal vi nok lade dig spise.” Padrin så drilsk på sine kammerater, og sir Tristafer fornemmede, at manden med armbrøsten sænkede sit våben. Ikke meget, kun en tomme.

Sir Tristafer sænkede også langsomt sine hænder. Da ingen af Skarpretterens mænd så ud til at bemærke det, benyttede han

chancen til, så diskret som muligt, at gribe fat om hagebåndet på sin hjelm. *Kom så med det spørgsmål!* tænkte han.

Det var, som om den gamle mand havde hørt hans tanker. ”Hvor er din oppakning, sir?” Padrin så på ham med hovedet på skrå. Som var spørgsmålet blot en detalje og netop faldet ham ind.

”Hvad mener du?” Hjertet sprang op i halsen på sir Tristafer. *Hvad skal jeg sige?* Han åbnede munden, men ingen ord kom ud.

”De tøver, sir?”

Trods kulden følte sir Tristafer en dråbe sved bevæge sig ned langs tindingen. Han kunne mærke Padrins øjne på den. Tomme for tomme bevægede den sig. Sir Tristafer rystede irriteret på hovedet. ”Den har jeg gemt,” udbød han. ”Jeg anede ikke, om du var en røver.”

Padrin sagde først ikke noget. Han så ham blot an med sine kolde, beregnende grå øjne, mens han gjorde boet op. ”En røver, siger du?” Padrin rystede stille på hovedet. Han så hen på sine kammerater. ”Sir Tomas er bange for, at jeg er en røver.” Han kløede sig i sit eksembefængte skæg. ”Meget skal man lægge ører til.”

Manden med armbrøsten sænkede sit våben helt. ”Når sandheden skal frem, chef, er det vel ikke helt ved siden af?” Hans skæve smil åbenbarede adskillige faldne i de to rækker tænder.

Padrin trak på skuldrene, hvilket fik manden med øksen til at gnække. Tørre gnæk, som lyden af grene, der knak i skovbunden. Til sidst trak også sir Tristafer mundvigene op i en imitation af et smil. *Ved alle guder, jeg klarer den! De tror på mig!*

I det samme stivnede Padrin. Den gamle soldat rynkede brynene.

Sir Tristafer så sig forvirret omkring. Padrins venner så ikke ud til at have lagt mærke til det, der fik ham til at reagere, men nu sansede sir Tristafer det også. Lyden var fjern, men i det øjeblik indså husridderen, at den havde været der et stykke tid. I baggrunden. Ude på stien, skubbet til side som lyden af et dyrs skrig i skoven til fordel for Padrins spørgsmål. Men nu genkendte han den, barnegråden. Sir Tristafer så frygtsomt på Padrin.

”Hvad er det?” Den gamle mand stirrede mystificeret på sir Tristafer. ”Hør, hvad foreg...” mumlede han. Hans kammerater så undrende på ham.

Med ét kneb Padrin øjnene sammen – *Han ved, noget er galt!* – og den gamle soldat trak vejret ind for at råbe. Men sir Tristafer tøvede ikke, ikke længere. Stadig siddende på knæ trak han sin hjelm igennem bålets gløder og slyngede den med indhold mod armbrøstskytten. Sir Tristaferes øjne fulgte hjelmen, der fløj igennem luften. Han så skyttens grin stivne på læberne. Så de mørke øjne, der blev flakkende røde, da de blev oplyst af gløderne, der ramte hans bryst og borede sig ind i hans skæg.

Armbrøstskytten gav et forkvaklet skrig fra sig. Selv om hverken hjelm eller gløder endnu havde forrettet nogen sønderlig skade, var angrebet pludseligt nok til, at han kun fik løftet sit våben halvt, før han affyrede det. Bolten hvislede gennem luften, og en kold, bidende smerte rev i sir Tristaferes arm. Men husridderen havde ikke tid til smerte. Imens øksemanden begyndte sit løb rundt om bålet, og i øjeblikket, hvor Padrin hævdede sin slagterkniv til hug, rullede husridderen til side. Hurtig som en slange. På sin vej greb han sit sværd, og stadig med klingens begravet i skeden svang han det mod den gamle mand. Træskeden ramte Padrins mund med et højlydt knas og et hult klank, og mørkt blod sprøjtede ud over sir Tristafer.

Med et overrasket udtryk greb Padrin fat om skeden. Blod væltede ud af hans mund, imens han forsøgte at fravriste husridderen sit våben.

”Tak min ven!” Sir Tristafer trak langsværdet og overlod skeden til den måbende Padrin. I næste nu undveg husridderen slaget fra øksemanden, der var kommet rundt om bålet, og i samme flydende bevægelse gengældte han angrebet. Øksemanden faldt sammen. Han greb harkende om sin hals, forsøgte desperat at holde det pulserende blod fra at undslippe. Så forlod den sidste gnist hans øjne, og han dejsede om i bålet. En sky af gløder slog op omkring ham.

Sir Tristafer vendte sig stakåndet. På den anden side af bålet var armbrøstskytten i færd med at genlade. Manden havde stukket foden i stigbøjlen, og med udspilede øjne trak han i den stramme buestreg med begge hænder. Men gløderne havde i mellemtiden reduceret hans skæg til en rygende ruin, og røgen sved ham i øjnene. Nok til, at han helt mistede balancen, da sir Tristafer hoppede over bålet.

”Umph!” Armbrøstskytten så indigneret på sir Tristafer. ”Dit forbandede udyr,” fremstammede han. Han greb ud efter sin dolk, mens så lød et *ritsch*, og armbrøstskytten så ned på sin våbenfrakke. Han stirrede på det iturevne stof og den modbydelige åbning, som sir Tristafers sværd havde skåret hen over hans mave. *Som en skøges rødmaledede mund*, tænkte husridderen.

Næsten bonert greb armbrøstskytten fat om såret, prøvede desperat at holde det lukket. ”Hjælp mig,” fik han sagt, men så krængede såret sig op i et grotesk smil, og en tunge af indvolde og tarme væltede frem. Armbrøstskytten var død, før han ramte jorden.

Sir Tristafer vendte sig. Foran ham sad Padrin på knæ på jorden. Blod, savl og spyt væltede frem fra hans ødelagte mund. Han spyttede et par tænder ud og så op på sir Tristafer. Han begyndte at le. ”Harh, harh!” lød det fra den blodige revne i hans ansigt. ”Harh, harh, dét havde jeg ikke set komme!” Hans øjne skinnede af vanvid.

Sir Tristafer trak vejret i hidsige gisp. Hans arm dunkede, men han kunne ikke huske hvorfor. Hans skygge faldt på den sårede mand. Sværdet i hans hånd glimtede koldt i den skarpe morgen-sol.

Padrin rakte hånden op for sig. ”Vent!” sagde han. ”Vent, jeg er ikke klar.” Han klukkede igen.

Sir Tristafer pustede luft ud af næsen. ”Du skulle have solgt mig den gris, gamle mand.” Han hævdede sit sværd.

”Det er muligt.” Padrin vendte blikket mod skoven. ”Men jeg lærer aldrig af mine fejl.”

Da sir Tristafer dukkede frem fra skoven, græd børnene stadig. Deres skingre vrælen borede sig ind i hovedet på husridderen. I dét øjeblik ville han have givet alt for en magelig seng. ”Jeg har sagt det før!” råbte han på sin vej hen mod rådmanden. Oswald stod i skyggen af skoven og vuggede to af børnene. Den ældste stod på usikre ben og så sig betuttet omkring. ”Få nu de børn til at tie!” Sir Tristafer slyngede den døde gris fra sig på Hærvejens brosten.

Rådmanden stirrede på dyret. Så vendte han blikket mod sin følgesvend. Oswalds sært lysende, isblå øjne fik et øjeblik sir Tristafer til at føle sig som et barn. ”Tror du, det er let at holde styr på tre sultne unger, sir?” spurgte han. ”Jeg har ikke mere erfaring med børn end du!”

Sir Tristafer så tavst frem for sig. Han havde lige kæmpet for sit liv, sit eget og deres, vel at mærke. Og nu skulle han forholde sig til dét her? Han snøftede foragteligt og samlede sin ransel op. Smerten jog igennem hans sårede arm. ”Det er muligt, men det får du. Erfaring altså. Jeg tager hjem!” Han så sig omkring, sikrede sig, at han ikke havde glemte noget. ”Min *egen* søn får brug for mig.”

Oswald stirrede vantro på ham. ”Det kan du da ikke? Du har svoret en ed!” Rådmanden fandt en skindsæk frem med ammemælk til den mindste.

”Bah, det løfte har jeg holdt! Skarpretterens spejdere er døde. Se selv efter. Jeg har banet vejen for jer!” Han pegede på grisekadaveret. ”Og dér har du mad til turen.”

Rådmanden rystede på hovedet. ”Der kan være flere folk derude, det ved du udmærket. Vi er ikke i sikkerhed, før vi når Påfuglens jorder. Først da er du fri af din ed.”

”Grønneborg?” Husridderen mærkede vreden boble i sit bryst. ”Det er tre dages ridt herfra, og vi har vel at mærke ingen heste?”

”Det gør ingen forskel,” sagde Oswald. ”Du får os til Grønneborg i ét stykke, og så kan du vende hjem. Med hæder og ære i behold.”

Sir Tristafer knyttede næverne. Han stirrede ind i skoven. Han følte et øjeblik en brændende lyst til at sparke til en stor sten i vejkanten. Men han besindede sig, kom i tanke om sin faders ord. *Den forbandede pligt*, tænkte han og sukkede. ”Jeg fører jer til Grønneborg og så ikke *en* meter længere. Lover du det?”

”Til Grønneborg!” Oswald lagde nænsomt de to børn ned i deres kurv igen. ”Og lad mig så se på det sår.”